

Въ магазинята влѣзли двѣ Г-жи. Раздубевъ трѣбало да отиде на страна за да усмири отъ гнѣвъ намръщено то си лице, на което да придаде по спокойно изражение.

— Това дѣйствително французска ли е материя? попитала една отъ госпожитѣ, като показвала на прозореца.

— Не, Г-жа отговорилъ съ жаловитъ тонъ Налитаевъ.

— Не е ли? И азъ се съмнявахъ за това но защо ѣж давате за французска? вѣроятно това е по погрѣшка.

— Не, съ цѣль е.

— Какво? Съ цѣль ли?

— Да.

— Но за какво това правите?

— Щото по скъпо да продава ми нѣщата.

— Въ такъвъ случай, това не е ли измама?

— Разумева се, това у насъ се казва търговия, отговорелъ, като се червѣлъ, Налитаевъ.

— За какво сте откровенни къмъ насъ? да не сте се расърдили съ Господарѣтъ си?

— Напротивъ никога не съмъ билъ къмъ него въ такова добро отношение както днесъ.

— Чудно! но Ви съ това му връдите.

На Налитаевъ главжта почвала да се върти.

— Ви мя питахте отговорилъ Налитаевъ и азъ се считамъ задлъженъ да Ви нажа всичко право.

— Всякога ли говорите право? продължавала да пита Г-жата.